

другитѣ напълно справедливо можемъ да ги характеризираме като неутралъ-фашистко и социалъ-фашистко течения, които сж само разклонения и поддѣления на фашисткитѣ организации: „Родна защита“, „Фашистъ“, „Съюза на запаснитѣ офицери и подофицери“, „Отецъ Паиси“ и др. „родолюбиви“ организации. Това ние достатъчно обосновано доказахме за социалфашиститѣ въ БУС, а сега следва да докажемъ сжщото и за неутралъ-фашиститѣ.

Въ уводната статия „Какво искаме ние“, помѣстена въ в. „Народенъ учителъ“ (органъ на Неутралния български учителски съюзъ) бр. 2 год. IV, неутралиститѣ пишатъ:

„Учителътъ е обществено-културенъ деятелъ, а не единъ наемникъ на държавата или въ частното предприятие“, т. е. той нито е пролетарий, нито е буржуа, а нѣкакъвъ си хермафродитъ, „който има върховната задача да издигне духа на нацията, на народа, на държавата. Държавата и учителътъ сж два фактори еднакво силни(?), еднакво зависими, еднакво необходими за бъдещето“... „Идеалътъ, който преследва народниятъ ни учителъ, не е прищевка на частния или държавенъ експлоатационенъ капиталъ, а е единъ върховенъ националенъ и отечественъ идеалъ. За него той мре, за него работи и за него се бори. Това, което ще трѣбва да се придобие около постижението му, е дългъ само на държавата, като върховна инстанция въ човѣшкитѣ правоотношения, а не отъ капиталиста“...

И по-нататъкъ, въ сжщата уводна статия, теоритикътъ на неутралиститѣ отсича категорично: „Целта на учителската организация се намира въ дѣното на държавата (разбира се, капиталистическата държава б, н.) и само като такава именно, въ нея нѣма мѣсто за учителя партизанинъ. Когато учителътъ прекрачи нейния прагъ, той трѣбва да забрави своето политическо вѣрую и го замѣсти съ професионалното, което цели еднакво много личното и държавно благополучие. На тази база ние искаме пълния политически и идеенъ неутралитетъ въ нашитѣ редове и зовеиъ българското народно учителство къмъ най-строгото имъ съблюдаване въ името на истинската имъ професионална независимостъ, а не въ името на префинената червена партизанщина“.

Какъ ще се реализира така поставената задача на подобна „неутрална“ професионална учителска организация? На този въпросъ, в. „Народенъ учителъ“ отговаря въ сжщата уводна статия така:

„Силата на учителя не е въ неговата съ нищо неоправдана, безогледна борба срещу държавата, а въ неговитѣ усилия да я издигне културно, колкото се може повече, и съ това застави общественитѣ слоеве да го зачитатъ. Той не е чиновникъ въ дадено учреждение. Той е държавно-мировъ културтрегеръ. Само като такъвъ, той влиза въ една чисто професионална организация, за да иска масово придобивкитѣ, които му сж необходими и които въ никой случай не се налагатъ чрезъ революции, стачки, бомби и преврати. За учителя има единъ превратъ — преврата на душата, на волята и на съзнанието народно“.

А за да извърши учителя сполучливо своята „държавно-мирова“ културтрегерска работа, споредъ в. „Народенъ учителъ“, „и свещеника трѣбва да бжде привлеченъ въ културното строителство на се-